

ručící uplatniti podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. právě tak, jako nemůže dráha v uvedeném případě škodu utrpěvší, uplatniti svůj nárok náhradní proti osobám za automobil ručícím, podle § 1, 2 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. Plyne to také z důvodové zprávy k § 3 aut. zák. (III. zpráva just. výboru poslan. sněmovny o první vládní předloze), kdež se výslovně podotýká, že by vedlo k nehoráznotem stanovit, by si podniky s povinným ručením ručily ze vzájemných nároků na náhradu škod vzniklých z téže škodné události; důvodová zpráva sama uvádí případ, že se srazí jízdní silostroj s dráhou, ale také případy, že se srazí vlak s vlakem jiné dráhy, a praví, že otázku náhradní povinnosti ve všech těchto případech lze upravit jen podle zásady zavinění. Ostatně bude zpravidla i v oněch případech, kde neuplatňují současně proti sobě automobilista a dráha nároky na náhradu, nutno vypořádati se s otázkou spoluzavinění druhé strany a neodpovídalo by to spravedlnosti uložiti jedné straně (dráze) břemeno obtížnějšího důkazu, ačkoli jde o dva podniky s povinným ručením. Neobstojí námitka, že by se byl zákonodárce o tom zmínil, kdyby se jeho úmysl byl nesl k tomu změnit zákon o ručení železnic. Neboť nebylo třeba se zvláště o tom zmiňovati, ano šlo jen o otázku, jak se mají upravit vzájemné nároky na náhradu vzniklé ze setkání více povinně ručících podniků, o otázku, která byla akutní i proto, že kromě automobilového podniku byl tu již jeden podnik s povinným ručením, podnik železniční, a stačilo upravit tuto otázku v novém zákoně. Žalobce opřel svůj nárok nejen o zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., nýbrž tvrdil výslovně, že škodu zavinili železniční podnik a jeho zřízení, a nabízel o tom důkazy. Vzhledem k právnímu nazírání, z něhož vyšly nižší soudy, obíraly se sice otázkou zavinění žalobce, nikoli však otázkou tvrzeného vlastního zavinění železničního podniku, pokud se týče zavinění jeho zřízenců, jmenovitě neobíraly se otázkou, zda řidič dresiny dával výstražné znamení tak, že vyhovovalo to účelu, zda zmírnil rychlost jízdy dresiny tak, jak to vyžadovala bezpečnost lidí a cizího majetku v této situaci, jmenovitě při obmezeném rozhledu, blízkém přecestí přes dráhu a okolnosti, že dresina nebyla vypravena jako vlak, tedy podle § 6 předpisů pro obsluhu a jízdu motorových vozíků a dresin, jízda dresiny nebyla oznámena strážníkům trati a nebyly spuštěny závory. V tomto směru jakož i po případě ohledně toho, zda jde na straně žalované o nezdatné osoby (§ 1315 obč. zák.) opomenuly nižší soudy zjistiti rozhodné skutkové okolnosti.

Čís. 10035.

Účinnost smíru při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože, jímž se manžel zavázal, že bude platiti manželce výživné, dokud tím nebude vyčerpáno věno, ve smíru udané, není podmíněna sepsáním notářského spisu.

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Rv II 528/29).

Při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože uzavřeli manželé smír, jímž se manžel zavázal platiti manželce výživné měsíčních 200 Kč tak dlouho, dokud nezaplatí manželce 15.000 Kč, jež obdržel jako věno. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se manžel na manželce, by bylo uznáno právem, že úmluva o placení výživného a rozvod manželství není po právu, maje za to, že úmluva, jež byla potvrzením věna a doznáním dluhu mezi manželi, jest neplatná, nebyvši sepsána ve formě notářského spisu. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jest plně přisvědčiti soudu odvolacímu, že prohlášení (smír) ze dne 7. července 1928 jest zcela jasné a určité. Nelze souhlasiti s dovolatelem, pokud, dovolávaje se ustanovení § 914 obč. zák. snaží se o jiný výklad dotyčného prohlášení (smíru), než k němuž dospěl odvolací soud, neboť výklad smíru odvolacím soudem odpovídá úplně zmíněnému ustanovení a není při jeho jasném doslovu ani možný jiný výklad, než že se manžel zavázal k placení výživného až do doby, kdy splatí manželce věno 15.000 Kč s 5% úroky, že ustanovení o splacení věna bylo jen určením času, do kdy má trvati vyživovací povinnost dovolatelova. Ovšem jest dovolateli přisvědčiti v tom, že potvrzení o příjmu věna vyžaduje formy notářského spisu a že takové právní jednání bez notářského spisu jest neplatné. To znamená toliko, že zmíněný soudní smír, totiž obsažené v něm potvrzení o přijetí věna nestačí, by se již na jeho základě bylo domáháno vrácení věna sporem neb exekucí a také by dotyčné prohlášení manželovo nebylo plným o sobě dostačujícím dokladem, že žalobce věno skutečně obdržel — avšak to nebránilo a nebrání, by vrácení věna nebylo tak, jako kterákoli jiná budoucí událost uvedeno ve smíru jako časové omezení pro placení výživného. Pojetí onoho prohlášení o přijetí věna, ano nebylo podmínkou závazku k placení výživného a ano vrácení věna bylo jen časovým omezením placení výživného, není důvodem, by, jak je žalováno, byly smír a dohoda o dobrovolném rozvodu prohlášeny za neplatné. Proč stanovení placení úroků z věna vylučuje funkci ustanovení o vrácení věna jako časového omezení — jak za to má dovolatel — nelze pochopiti.

Čís. 10036.

Rozluka manželství z viny obou stran jest skutečností, zrušující nárok manželčin proti manželi na placení výživného (§ 35 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Rv II 547/29).

Rozsudkem ze dne 28. února 1923, jímž bylo rozvedeno manželství stran z viny manžela, bylo uloženo manželi platiti manželce výživné. K vydobytí výživného byla povolena manželce proti manželi exekuce.